

Zestig miljoen passagiers verwacht Schiphol. Om een beeld te krijgen van deze stad waar 60.000 mensen werken, volgen we om de week een werknemer. Daarbij verspringt de klok steeds een uur. Om elf uur gaat Marieke Meiring voor in de oecumenische dienst.

Tekst en foto's: Frans van den Berg

Ontsnappen aan de hectiek

Moslims rollen kledje uit voor gebed

Op een luchthaven is het altijd druk. „Veel stress. Dan is het fijn als je daar even aan kan ontsnappen tijdens een oecumenische dienst. Heel mooi dat dat hier op Schiphol kan.”

Jacey uit Indiana in de VS is een van de twaalf bezoekers van de dienst in het meditatiecentrum. De jonge blonde vrouw maakt een tussenlanding op Schiphol om aan het begin van de middag door te vliegen naar Nairobi. Daar gaat ze werken in een ziekenhuis. Al ruim voor de dienst om elf uur begon, heeft ze met haar rugzak plaatsgenomen op een van de stoelen in het stiltecentrum. Normaal gesproken staan alle stoelen aan de kant, maar voor de dienst zijn ze in een boog om de tafel gezet. In de andere hoek van de ruimte hebben net twee mannen een kledje uitgerold in de richting van Mekka. Een windroos op de grond maakt duidelijk waar het (zuid)oosten is. Voordat de dienst begint is de ene man al klaar en vertrekt. De ander nestelt zich langs de kant met een koran in de hand en zijn telefoon in de oplader.

In de aangrenzende ruimte maakt Marieke Meiring zich klaar voor de

dienst. Een oecumenische dienst zoals iedere zondag. Het luchthavenpastoraat is immers een gezamenlijk project van de verschillende kerken. Die betalen de salarissen van de drie pastores. Ook Schiphol draagt bij en zorgt tevens voor onderdak in de vorm van een stiltecentrum en kantoor. Daarnaast zijn 25 vrijwilligers actief. Deze zondag gaat Meiring voor en is de rest van de dag stand-by voor noodgevallen zoals mensen ondersteunen na een sterfgeval, reizigers die in de war zijn of om een andere reden steun nodig hebben.

Om zes uur ging de wekker en na vertrek uit haar woonplaats Woerden kwam ze om kwart voor acht op de luchthaven. Het kantoor zit tijdelijk bij het bemanningencentrum en het meditatiecentrum heeft een tijdelijk onderkomen aan het begin van de F-pier. Het wachten is tot eind dit jaar een nieuw centrum bij de E-pier gereed is. „We zitten alleen in het niet-Schengendeel. Daar komen veel intercontinentale vluchten aan, waarbij passagiers vaak ruim de tijd hebben om over te stappen. Dan hebben ze ook tijd om naar het meditatiecentrum te komen”, is haar ervaring. Dat betekent voor het dagelijks werk wel dat ze steeds

haar pasje moet tonen en door de veiligheidscontrole moet.

Op borden wordt de route naar het 'meditation centre' aangegeven dat 24 uur per dag open is. De dienst wordt ook nog via het omroepsysteem aangekondigd in het Nederlands en Engels. De dienst is in het Engels en dat is voor Meiring geen enkel probleem. Ze was enkele jaren verbonden aan de Engels-sprekende Presbyteriaanse Kerk van Maleisië, waar ze indertijd ook nog aan twee theologische opleidingen les gaf. Na terugkeer werkte ze als predikant bij de protestantse gemeente in IJsselstein, tot ze een jaar geleden door de landelijke kerk tot luchthavenpastor werd benoemd.

Brood en wijn

Voor deze dienst heeft ze een boekje gemaakt met alle teksten en op een apart veld staat het deel uit Lucas dat wordt gelezen. Uit een kast haalt ze brood en wijn. Ze trekt een wit gewaad aan en daarover een groene stola. Teverden stapt ze het zaaltje in: tien bezoekers. Niet slecht. Ze heet iedereen welkom, vertelt nog even dat er een journalist aanwezig is. Niemand heeft bezwaar. Dan een kort voorstelrondje zodat iedereen weet

wie er zijn en waarheen ze op reis zijn. Opvallend veel donkere bezoekers. Overigens niet alleen reizigers, ook een beveiligster is tijdens haar pauze aanwezig. Centraal staat vandaag de tekst uit Lucas over de verloren zoon. Drie aanwezigen vinden het prima om een deel van de tekst voor te lezen. Daarna legt Meiring een bruggetje naar het schilderij van Rembrandt over de verloren zoon, dat ook

Het tijdelijke centrum op de F-pier.

Marieke Meiring maakt zich op voor de dienst.

11.00

11.10

11.20

Oecumenische dienst iedere zondag

Marieke Meiring maakt zich op om de zegen te geven aan de aanwezigen van de dienst.

voorop het boekje staat afgebeeld. „De vader neemt de verloren zoon weer op, maar hoe zijn oudere broer op de terugkeer reageert kan je niet zien. Sorry zeggen is een moeilijk gebaar.”

Halverwege de dienst moet de beveiligster weer aan het werk, maar er zijn ook twee nieuwe bezoekers gekomen. De deur staat letterlijk de hele tijd open, al heeft dat als nadeel dat de vele omroep-

berichten op de achtergrond steeds zijn te horen. En alsof dat nog niet genoeg is, rijden buiten steeds bagagewagens voorbij. Echt lekker stil is het er niet. Dat moet in het nu in aanbouw zijnde nieuwe centrum beter worden.

Inmiddels zijn brood en wijn klaar gezet, waarbij vrijwilligster Fransje assisteerde. De tafel wordt door slechts drie bezoekers bezocht. Wel doet iedereen mee met het opzeg-

gen van de teksten en gebeden met het geven van een hand als teken van vrede. Ook de moslim die nog steeds langs de kant zit te lezen uit de koran krijgt tot zijn verrassing een hand.

Na een half uur is de dienst voorbij. Bij de uitgang praat ze nog met twee bezoekers. Twee anderen weet ze over te halen nog even een bakje thee te drinken. Dan komen de verhalen over tafel. De blonde

Amerikaanse Jacey en de Afrikaanse George zitten straks in hetzelfde KLM-toestel naar Nairobi. Wat een toeval. Jacey vertelt over haar studie en ziekenhuiswerk. George weet te vertellen dat de kerken in Kenia dagelijks diensten hebben om half zeven in de ochtend en op zondag wel drie diensten. Tegen twaalf uur storten ze zich weer in de drukte van de luchthaven. Op naar de gate. ■

Bezoekers lezen ook voor uit Lucas.

Even napraten met Jacey (links) en George.

11.30

11.40

11.50

12.00